

Коріння — вічність

* * *

У квітні — коронація весни!
Сніги зійшли.
Земля й тополі — голі.
А вже довкруг майдану, на роздолі,
зухвало парубкують ясени.

Спішить ручай на зустріч до ріки,
Ляга на гул така зелена свіжість...
Весна дарує нам тепло і ніжність
з ласкавої
і доброї руки.

Спадає день.
На тихі й світлі сни
у голови кладе найперше зілля...
У квітні — коронація весни.
Весілля.

* * *

І день згора, і ніч згора —
усе на світі попелиться...
Та ось — немов з плечей гора,
і ти, наповнена добра,
ідеш до мене прихилиться.
Ідеш, як свято в сірий день,
як синій дощ на перший посів.
І серед наших двох покосів
нам осінь третій прокладе.
На добрі дні, на тихі сни,
на наші руки, повні таїн...
І вже летить в обійми син
і поміж нами виростає.
І вже ми втрюх з вогню й золи
кладем у серце грім щасливий...

...Коли б не грози ті і зливи —
ми й дня, мабуть, не прожили.

Перед штормом

Серпневий жар...
Вечірній присмак.
Принишло-стишена вода.
Хіба що десь зненацька присне
чайний сміх.
І — пропада.
І припада до хвилі радар
чутливим променем зірниць.
Лягає вечір горілиць
на сплотнілий дебаркадер.
Серпневий жар...
Червоний присмак.
Холодно-сірий зблиск води...
А у води ж солоний присмак.
А сміх у чайки... молодий!

* * *

На трьох весіллях їй кричали "гірко",
Старе вино за край стола лили...
Була любов.
Чоловіки були.
Було на серці лагідно і дзвінко.
Від поцілунків.
Від рясних обнов.
Від щедрого селянського обіду...
Та тільки першим вересень пішов, —
зорав поля
і не залишив сліду.
Був жовтень. Для сусідок напоказ.
Ходив селом, своїм багатством мірявсь.
Та в нього, мабуть, інша завелась.
Труснув сади
і з тим добром завіявсь...

Змарніла. Подалася на порі —
чекала листопаду на дорозі.
А він прийшов.
І листям не зігрів.
І сам згорів на першому морозі.
Було...
Спливло...
Та тільки серце й досі
на когось ще надію сповива.
...Тремтить в садах стара, зів'яла осінь,
печальна,
як покинута вдова.

Коріння — вічність

Коріння — вічність.
Листя — вічний прах.
Ще б сто літ родить моєму саду...
Та вже пора.
До спокою пора б,
до вчорого, як пісня, листопаду,
до істин первородних і простих,
коли твій сад холодний і порожній.
О, березню,
довік мені прости,
що я не твій вчорашній подорожній.
...Так хочеться збороть тремтливий щем,
через межу на себе подивиться,
де ми корінням станем, а не листям,
і в сизій бруньці знову проростем!

* * *

Так одчайно, непомітно
відгулялись наші весни.
І куди ж це той зазимок підганя?
Чи пора уже з весілля?
Чи пора сушити весла?
Чи збиратися в дорогу без коня?

А над плесом ходить вечір —
синій-синій.
Через річку,
через нічку,
через брід.
Он з тобою, он до тебе —
Тільки син мій...
Надивляється здивовано услід.
Так запахла
чебрецева і вогниста,
не моя уже, а синова весна...
Дорога моя надія —
Золота весільна пристань
віддає йому у спадок
два весла...

